

Ochrana osobnosti

Neoprávněným zásahem je zásadně každé nepravdivé tvrzení nebo obvinění, které zasahuje práva chráněná ustanoveními § 11 a násl. Občanského zákoníku. Bez významu je skutečnost, zda původce zásahu si byl vědom nepravdivosti svého tvrzení nebo zda šlo pouze o nedbalé přejímání poznatků a jejich rozšiřování. Jestliže zásah spočíval v tvrzeních, která byla pronesena za takových okolností, za nichž nehrozilo zveřejnění a nemohla tedy snížit vážnost fyzické osoby, když byla pronesena ze strany původce zásahu vůči subjektu postiženému zásahem bez přítomnosti dalších osob, jde o zásah nezpůsobilý narušit nebo ohrozit práva chráněná ustanovením § 11 občanského zákoníku.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 28 Cdo 1234/2002, ze dne 21.8.2003)

Nejvyšší soud rozhodl o dovolání I. B., zastoupeného advokátkou, proti rozsudku Vrchního soudu v Olomouci z 18.4.2001, sp. zn. 1 Co 178/2000, vydanému v právní věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 24 C 88/99 (žalobce I. B., zastoupeného advokátkou, proti žalovanému H. D. - P. Z. Č. r., zastoupenému advokátem, o ochranu osobnosti), tak, že zrušil rozsudek Vrchního soudu v Olomouci z 18.4.2001, sp. zn. 1 Co 178/2000, i rozsudek Krajského soudu v Brně z 21.6.2000, čj. 24 C 88/99-60 a věc vrátil k dalšímu řízení Krajskému soudu v Brně.

Z odůvodnění :

Žalobou, podanou u soudu 22.12.1999, se žalobce domáhal, aby žalovanému H. D. - P. Z. Č. r. (registrovanému u Ministerstva vnitra od 28.9.1990, čj. VSP 1-25 91/90-R bylo uloženo uveřejnit do 15 dnů od právní moci rozsudku v deníku L. n. omluvu ve znění: „Omlouváme se novináři a ekologovi I. B. za naše nepravdivé výroky, že jeho články o havárii č. j. e. obsahují z odborného hlediska doslova směšná tvrzení. Dále se I. B. omlouváme za naše nepravdivé výroky, že ve svých člancích publikoval lživou pomluvu poradce Ministerstva životního prostředí H. D. - P. Z. Č. r., B.“. Žalobce se dále domáhal, aby žalovanému H. D. bylo uloženo zaplatit mu 100.000 Kč rovněž do 15 dnů od právní moci rozsudku soudu.

Žalované hnutí navrhlo zamítnutí žaloby s tím, že spojuje výroky, jimiž se žalobce cítí dotčen na své cti a důstojnosti, které jsou obsaženy v tiskové zprávě H. D., datované 3.7.2000, nazvané „Č. financuje reklamní kampaň postavenou na osočování odpůrců“, s výroky, které jsou obsaženy v článku žalobce „Kdo se bojí jádra“, jenž byl otištěn v časopisu R. č. 18/1998. Žalobce ve své žalobě poukazuje především na výrok z tiskové zprávy H. D., že totiž žalobcův článek „obsahuje mnohá z odborného hlediska doslova směšná tvrzení (když autor v rozporu s řadou studií tvrdí, že po havárii v Č. nebylo zaznamenáno žádné zvýšení výskytu leukémie)“. Citovaný výrok je však nepochybně hodnotícím úsudkem, nikoli skutkovým tvrzením. Lze tu pouze prokazovat, že jde o oprávněnou kritiku. Na rozdíl od žalobce, který zastává názor, že ani po pěti letech od černobylské jaderné havárie nebyl zjištěn žádný vzrůst leukémie, ani jiných forem rakoviny, vychází H. D. ze zprávy S. z. o., z níž vyplývá, že došlo v souvislosti s černobylskou havárií k nárůstu karcinomů štítné žlázy. Pokud pak ve svém žalobním návrhu žalobce uvádí i zmínku o lživé pomluvě poradce Ministerstva životního prostředí, pak ze strany H. D. šlo o reakci na tvrzení žalobce, že poradce dřívějšího ministra životního prostředí M. B. - D. S. „se stal kritikem jaderné energetiky rok poté, co se mu nepodařilo složit náročné podnikové zkoušky na funkci operátora J. e. D.“, což je výrok nepochybně difamující a neodpovídající pravdě. Z těchto skutečností vyplývá, podle názoru žalovaného H. D., že

žaloba žalobce není důvodná. Žalované hnutí pak ještě ve svém vyjádření k žalobě žalobce uvádělo, že jeho tisková zpráva z 3.7.1998, zasláná Č. t. k., nebyla uveřejněna v L. n., a proto není žádný důvod k tomu, aby žalobcem požadovaná omluva ze strany žalovaného byla uveřejňována v tomto deníku. T. z. H. D. z 3.7.1998 v žádném případě nemohla snížit profesní čest reportéra v jeho zaměstnání, nebo že by touto zprávou byly ohroženy životní jistoty jeho rodiny, jak má za to žalobce.

Soud prvního stupně vyslechl v řízení žalobce jako účastníka řízení, vyslechl svědky PhDr. D. L. a S. R. a konstatoval obsah listinných dokladů, předložených účastníky řízení. Rozsudkem Krajského soudu v Brně z 21.6.2000, čj. 24 C 88/99-60, byla žaloba žalobce zamítnuta v obou uplatněných žalobních návrzích; žalobci bylo uloženo zaplatit žalovanému hnutí náhradu nákladů řízení 7.875 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku; žalobci bylo také uloženo zaplatit na účet Krajského soudu v Brně na náhradu nákladů řízení 250 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

V odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně bylo uvedeno, že žalobce je autorem článku „Kdo se bojí jádra“, který byl uveřejněn v časopise R. č. 18 z roku 1998, v němž se žalobce zabýval otázkou jaderné energetiky a otázkou J. e. v T. Tento článek byl pak ještě se souhlasem autora přetištěn (jako placená inzerce) Č. e. z. v dalších několika tiskovinách. Na tuto placenou inzerci reagovalo pak žalované H. D. tím, že zaslalo Č. t. k. svou tiskovou zprávu, jež však nebyla publikována a nebyla dále nikomu předložena; s jejím obsahem byla tedy seznámena jen pracovnice Č. R. Pokud jde o tiskovou zprávu H. D., byl soud prvního stupně toho názoru, že v této zprávě šlo o vyjádření hodnotícího úsudku, jímž byla posuzována kvalita argumentů, použitých žalobcem v jeho článku; tato kritika argumentů žalobce nevybočila z mezí věcné a konkrétní kritiky a byla co do svého obsahu i své formy přiměřená. Soud prvního stupně tu neshledal důvodu, aby byla žalobce požadovaná omluva za výroky obsažené v nepublikované tiskové zprávě uveřejňována v deníku L. n. Soud prvního stupně neshledal také podmínky pro poskytnutí náhrady nemajetkové újmy žalobci, neboť nebyly prokázány okolnosti, pro které by bylo možné mít za to, že tu došlo ke snížení důstojnosti a vážnosti žalobce ve společnosti zásahem ze strany žalovaného hnutí.

O odvolání žalobce proti uvedenému rozsudku soudu prvního stupně rozhodoval Vrchní soud v Olomouci. Před rozhodnutím o odvolání vydal Vrchní soud v Olomouci usnesení ze 4.4.2001, sp. zn. 1 Co 178/2001, jímž nepřipustil změnu žalobního návrhu žalobce (a to tak, že by se žalobce v dalším průběhu řízení domáhal jen uložení povinnosti žalovanému hnutí zaslat Č. t. k. a redakci časopisu R. písemnou omluvu v žalobcem navrženém znění). Vrchní soud v Olomouci byl toho názoru, že by výsledky dosavadního řízení nemohly být podkladem pro řízení o změněném návrhu, a proto ve smyslu ustanovení § 95 odst. 2 občanského soudního řádu (ve znění před novelizací zákonem č. [30/2000](#) Sb.) pokračoval v řízení o původním návrhu žalobce, a to po právní moci tohoto usnesení.

V dalším průběhu odvolacího řízení vynesl Vrchní soud v Olomouci rozsudek z 18.4.2001, sp. zn. 1 Co 178/2000, jímž byl rozsudek soudu prvního stupně potvrzen; žalobci bylo uloženo zaplatit žalovanému na náhradu nákladů řízení 4.300 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku.

V odůvodnění svého rozhodnutí odvolací soud konstatoval především, že žalované H. D. zaslalo dne 3.7.1998 redaktorce Č. t. k. „tiskovou zprávu“, nazvanou „Č. e. z. financují reklamní kampaň postavenou na osočování odpůrců“, která obsahovala dva výroky obsažené nyní v žalobě žalobce („jeho články o havárii č. j. e. obsahují z odborného hlediska doslova směšná tvrzení“ a články obsahují také „lživou pomluvu poradce Ministerstva životního prostředí“). K vyžádání redaktorky ČTK byla tisková zpráva poslána ještě jednou dne 29.6.1999. Zpráva však nebyla ze strany redaktorky ČTK použita a nebyla publikována. V této souvislosti odvolací soud nesdílel názor žalobce, že již samo zaslání uvedené zprávy je nutno považovat za její uveřejnění a že také žalované H. D. dalo takto najevo, že je s uveřejněním zprávy srozuměno, přičemž podle názoru žalobce byla tato zpráva způsobilá snížit důstojnost žalobce jako fyzické osoby a jeho vážnost ve společnosti. Odvolací soud naproti tomu zdůrazňoval, že tímto způsobem nedošlo k důsledkům, které předvídá

ustanovení § 11 občanského zákoníku; tím méně tu došlo k tomu, že by tu vznikly následky, jimž by odpovídala náhrada nemajetkové újmy v penězích ve smyslu ustanovení § 13 občanského zákoníku. Odvolací soud také nepokládal za opodstatněný názor žalobce, že by požadovaná omluva měla být uveřejněna v deníku L. n., v němž žádná zpráva žalovaného hnutí nebyla uveřejněna. Vzhledem k těmto okolnostem, uváděným odvolacím soudem, byl tento soud posléze i toho názoru, že „nebylo zapotřebí zabývat se tím, zda tu šlo ve zprávě žalovaného hnutí o hodnotící úsudek či jen o tvrzení a v tom případě, zda jde o tvrzení nepravdivé či nikoli.“

Proto odvolací soud potvrdil svým rozhodnutím rozsudek soudu prvního stupně podle ustanovení § 219 občanského soudního řádu jako věcně správný a o nákladech odvolacího řízení rozhodl podle ustanovení § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 občanského soudního řádu.

Rozsudek odvolacího soudu byl doručen advokátce, která v řízení žalobce zastupovala, dne 14.6.2001 a dovolání ze strany žalobce bylo podáno u Nejvyššího soudu dne 13.7.2001, tedy ve lhůtě stanovené v § 240 odst. 1 občanského soudního řádu. Dovolatel navrhoval, aby rozsudek odvolacího soudu i rozsudek soudu prvního stupně byly zrušeny a aby věc byla vrácena k dalšímu řízení. Dovolatel uplatňoval, že by jeho dovolání mělo být posouzeno jako dovolání přípustné (jak to navrhoval k vyslovení přípustnosti dovolání již v odvolacím řízení), protože rozhodnutím odvolacího soudu byla řešena otázka zásadního právního významu. Jako dovolací důvod dovolatel uplatňoval, že řízení v této právní věci bylo postiženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, dále že rozhodnutí vychází ze skutkového zjištění, které nemá v podstatné části oporu v provedeném dokazování, a také, že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci.

Odvolacímu soudu vytýkal dovolatel, že nesprávně a v rozporu s ustanovením § 95 odst. 2 občanského soudního řádu nepřipustil změnu žalobního návrhu žalobce, třebaže dosavadní výsledky dokazování plně umožňovaly pokračovat v řízení o změněném žalobním návrhu, když žalobce v řízení změněným návrhem požadoval dokonce mírnější formu omluvy.

Dovolatel vyslovoval dále své přesvědčení, že odvolací soud nedbal toho, že i z dosavadního provedeného dokazování vyplynulo, že v Č. t. k. nešlo jen o jednu osobu, která se o „tiskové zprávě“ žalovaného hnutí z 3.7.1998 dověděla (kromě redaktorky S. R. šlo i o redaktora V. H.). Dovolatel ještě dodával, že po vynesení rozsudku soudu prvního stupně se dověděl, že „tisková zpráva“ žalovaného hnutí ze 3.7.1998 byla zaslána také časopisu R. (jak bylo žalobci sděleno sekretářkou šéfredaktora R. B. K.). Nebylo také v řízení objasněno tvrzení žalobce o následcích tohoto rozeslání „tiskové zprávy ze 3.7.1998“ pro žalobce, zejména to, že mu byla znemožněna ekologická publicistika; k tomu objasnění mělo přispět žalobcem navržené provedení důkazu konstatováním obsahu spisu Městského soudu v Praze sp. zn. 37 C 115/99, ale k provedení tohoto důkazu v řízení nedošlo.

Dovolatel dále vytýkal, že rozsudek odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Podle názoru dovolatele již zasláním „tiskové zprávy“ Č. t. k. (a to dokonce dvojím zasláním) byl žalovaným hnutím vyjádřen souhlas s jejím uveřejněním; zveřejnění zprávy není, podle názoru dovolatele, předpokladem toho, aby takové jednání bylo teprve možné považovat za zásah do osobnostních práv žalobce. Šlo tu ze strany žalovaného hnutí nejméně o ohrožení práva žalobce na ochranu jeho osobnosti, a to dvěma nepravdivými výroky; doložení opaku ohledně obsahu těchto výroků bylo povinností žalovaného hnutí, na němž spočívalo v tomto smyslu důkazní břemeno. Nesprávným názorem je, podle dovolatele, i právní závěr odvolacího soudu (stejně jako soudu prvního stupně), že tu ve výrocích žalovaného hnutí šlo o „hodnotící úsudek anebo o kritiku; žalované hnutí ostatně přímo ve své tiskové zprávě nevyjadřovalo svůj vlastní úsudek, ale odkazovalo na blíže nekonkretizované „odborné hledisko“, tedy na to, co žalované hnutí převzalo z blíže necitovaných odborných studií. Také pokud jde o druhý výrok v tiskové zprávě žalovaného H. D., na který žalobce v žalobě poukazyval, bylo v řízení zjištěno, že poradce Ministerstva životního prostředí Ing. S.

nesložil zkoušky na J. e. D. a že před rokem 1988 nevyvíjel protijaderné aktivity, což plně odpovídalo tvrzení žalobce o něm v tomto řízení, byť i žalované hnutí takové údaje ve své tiskové zprávě z 3.7.1998 označilo za lživou pomluvu ze strany žalobce.

Při posuzování dovolání dovolatele vycházel dovolací soud z ustanovení dvanácté části, hlavy první, bodu 17 zákona č. [30/2000](#) Sb., podle něhož dovolání proti rozhodnutím odvolacího soudu, vydaným přede dnem nabytí účinnosti zákona č. [30/2000](#) Sb. nebo vydaným po řízení provedeném podle dosavadních právních předpisů, se projednají a rozhodne se o nich podle dosavadních právních předpisů.

Také v bodu 15 uváděných přechodných ustanovení zákona č. [30/2000](#) Sb. je uloženo odvolacím soudům projednat odvolání proti rozhodnutím soudů prvního stupně, vydaným přede dnem nabytí účinnosti zákona č. [30/2000](#) Sb. (tj. před 1.1.2001), jako tomu bylo i v daném případě, a rozhodnout o těchto odvoláních podle dosavadních právních předpisů (tj. zejména podle občanského soudního řádu - zákona č. [99/1963](#) Sb. ve znění před novelizací zákonem č. [30/2000](#) Sb.).

Přípustnost dovolání dovolatele tu bylo nutno posoudit podle ustanovení § 239 odst. 2 občanského soudního řádu (zákon č. [99/1963](#) Sb. před novelizací zákonem č. [30/2000](#) Sb.), podle něhož nevyhověl-li odvolací soud návrhu účastníka řízení na vyslovení přípustnosti dovolání, který byl učiněn nejpozději před vyhlášením potvrzujícího rozsudku odvolacího soudu, bylo dovolání podané tímto účastníkem řízení přípustné, jestliže dovolací soud dospěl k závěru, že dovoláním napadené rozhodnutí má po právní stránce zásadní význam.

V usnesení Ústavního soudu ČR z 23.8.1995, III. ÚS 181/95, uveřejněném ve svazku 4, pod č. 19 (usnesení) Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu ČR, byl zaujat právní názor, že za rozhodnutí „po právní stránce zásadního významu“ je nutno považovat zejména ta rozhodnutí, která se odchyľují od ustálené judikatury nebo přinášejí judikaturu novou, a to s možným dopadem na rozhodování soudů v obdobných případech.

V rozhodnutí uveřejněném pod č. 19/1996 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, vydávané Nejvyšším soudem, byl zaujat právní názor, že „samo uveřejnění nepravdivého údaje, týkajícího se osobnosti fyzické osoby, zakládá zpravidla neoprávněný zásah do práva na ochranu její osobnosti, odůvodňující požadavek na poskytnutí zadostiučinění podle ustanovení § 13 odst. 1 občanského zákoníku.

Neoprávněným zásahem do práva na ochranu osobnosti je jednání, které zasahuje do práv chráněných ustanovením § 11 občanského zákoníku a je v rozporu s právy a povinnostmi původce zásahu, stanovenými právním řádem. Neoprávněným zásahem je zásadně každé nepravdivé tvrzení nebo obvinění, které zasahuje práva chráněná ustanoveními § 11 a násl. Občanského zákoníku. Bez významu je skutečnost, zda původce zásahu si byl vědom nepravdivosti svého tvrzení nebo zda šlo pouze o nedbalé přejímání poznatků a jejich rozšiřování (viz Sborník III. Nejvyššího soudu, SEVT, Praha 1980, str. 172).

Neoprávněný zásah může být proveden ústně, písemně nebo jinak, pokud z tohoto jiného způsobu provedení se dá dovodit jeho smysl a význam (viz Sborník III. Nejvyššího soudu, SEVT, Praha 1980, str. 173).

Dostanou-li se pronesené výroky na veřejnost nebo mohou-li se na veřejnost dostat, je tu dána objektivní způsobilost vyvolat následky, týkající se osobnosti fyzické osoby (srov. Sborník III. Nejvyššího soudu, SEVT, Praha 1980, str. 199).

K úspěšnému uplatnění práva na ochranu osobnosti postačí zjištění, že zásah byl objektivně

způsobit narušit nebo ohrozit práva chráněná ustanovením § 11 občanského zákoníku. Nevyžaduje se vyvolání následků (viz Sborník III. Nejvyššího soudu, SEVT, Praha 1980, str. 176).

Neoprávněným zásahem do práv chráněných ustanoveními § 11 a násl. občanského zákoníku nejsou projevy, které podle svého obsahu, formy a cíle je možné považovat za upozornění, podněty k řešení nebo žádosti o objasnění a prošetření určitých okolností, byly-li proneseny v prostředí oprávněném věc řešit (viz Sborník III. Nejvyššího soudu, SEVT, Praha 1980, str. 174).

Při posuzování otázky věcné stránky kritiky odborných děl je soud někdy postaven před úkol posoudit odborné otázky z různých oborů (např. technických apod.), při nichž se nevyhne i znaleckému dokazování; přitom posouzení otázky, zda kritika nevybočila z rámce pravdivé, věcné a objektivní kritiky, tj. zda došlo k neoprávněnému zásahu, je však otázkou právní a soud si ji musí řešit sám (srov. Sborník III. Nejvyššího soudu, SEVT, Praha 1980, str. 175).

Jestliže zásah spočíval v tvrzeních, která byla pronesena za takových okolností, za nichž nehrozilo zveřejnění a nemohla tedy snížit vážnost fyzické osoby, když byla pronesena ze strany původce zásahu vůči subjektu postiženému zásahem bez přítomnosti dalších osob, jde o zásah nezpůsobit narušit nebo ohrozit práva chráněná ustanovením § 11 občanského zákoníku (srov. Sborník III. Nejvyššího soudu, SEVT, Praha 1980, str. 177).

Zásadně se nelze úspěšně bránit proti žalobě na ochranu osobnosti tím, že žalovaný šířil jen ty údaje, které sám slyšel (viz Sborník III. Nejvyššího soudu, SEVT, Praha 1980, str. 195).

S poukazem na tyto právní závěry z uveřejněné soudní judikatury musel dovolací soud posuzovat právní závěry odvolacího soudu obsažené v rozhodnutí, proti němuž směřuje dovolání dovolatele, z již zdůrazněného hlediska, zda se závěry odvolacího soudu odchyľují nebo neodchyľují od ustálené judikatury soudů.

Jako názor odchyľující se od již citovaných závěrů z uveřejněné judikatury bylo třeba, podle názoru dovolacího soudu, považovat právní závěr odvolacího soudu, vyjádřený v jeho rozhodnutí z 18.4.2001, sp. zn. 1 Co 178/2000 Vrchního soudu v Olomouci. Odvolací soud ve svém právním závěru nekladl totiž důraz na to, že je rozhodné, zda se pronesené (sdělené) údaje dostaly na veřejnost nebo mohly se v důsledku jednání subjektu zásahu dostat na veřejnost (srov. Sborník III. Nejvyššího soudu, SEVT, Praha 1980, str. 199), ale naopak za rozhodné pokládal to, zda v daném případě Č. t. k. si jen zprávu přečetla a žádnou pasáž z ní nepublikovala, takže podle názoru odvolacího soudu tu chyběl základní předpoklad, tedy zveřejnění zprávy. V tomto smyslu jde o názor lišící se od závěrů z citované uveřejněné a ustálené judikatury. V důsledku toho pak měl odvolací soud i dále za to, že „nebylo zapotřebí zabývat se tím, zda tu šlo ze strany žalovaného o hodnotící úsudek či o jeho tvrzení a v tom případě i to, zda jde o tvrzení nepravdivé a tedy o neoprávněný zásah do osobnostních práv žalobce, neboť stejně nemohlo být návrhu žalobce vyhověno“.

Za těchto uvedených okolností musel dovolací soud přisvědčit názoru dovolatele, že je jeho dovolání přípustné (ve smyslu ustanovení § 239 odst. 2 občanského soudního řádu a s přihlížením i k právnímu závěru obsaženému v usnesení Ústavního soudu ČR z 23.8.1995, III. ÚS 281/95, shora již citovanému).

Shledal proto dovolací soud dovolání dovolatele, jež je přípustné, také dovoláním důvodným, neboť právní názor odvolacího soudu, zčásti odchyľný od uveřejněné judikatury (již citované), musel dovolací soud pokládat za nesprávné právní posouzení věci (srov. § 241 odst. 3 písm. d/ občanského soudního řádu ve znění před novelizací zákonem č. [30/2000 Sb.](#)).

Nebylo tedy možné pokládat rozhodnutí odvolacího soudu, proti němuž směřovalo dovolání

dovolatele, za správné rozhodnutí, jak to mělo na zřeteli ustanovení § 243b odst. 1 občanského soudního řádu (ve znění před novelizací zákonem č. [30/2000](#) Sb.). Přikročil proto dovolací soud ke zrušení rozhodnutí odvolacího soudu podle téhož ustanovení.

Protože důvody, pro které byl zrušen rozsudek odvolacího soudu, platí i na rozhodnutí soudu prvního stupně, zrušil dovolací soud i toto rozhodnutí (§ 243b odst. 2 občanského soudního řádu v již citovaném znění) a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Právní názor dovolacího soudu je pro soud prvního stupně závazný (§ 243d odst. 1, věta druhá, občanského soudního řádu ve znění před novelizací zákonem č. [30/2000](#) Sb.).

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Nepřiměřená délka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výše výživného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výživné \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Započtení pohledávek \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Ušlý zisk](#)
- [Škoda vzniklá provozní činností](#)
- [Styk dítěte s osobou společensky blízkou](#)
- [Spotřebitel](#)
- [Náležitě odůvodnění jako procesní záruka \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odměna advokáta \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Poučení účastníka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)